

PRINCIPERKLÆRING

Hvilket system, hvilket land, hvilket folk, hvilken organisation undslipper i dag den generelle krise?

Nihilisme, arbejdsløshed, inflation, vold, tortur, forfølgelse og død siver frem overalt på jorden.

I denne nødsituation giver humanismen, som ved tidligere situationer et svar, med det formål at organisere de sociale relationer fra og for mennesket.

Dette svar er en social forpligtelse, som bliver til virkelighed ved dannelsen af Det Humanistiske Parti.

Mens humanismen i andre epoker reagerede mod oplysningsfjenderne og mod de autoritære systemer, idet den gjorde, at videnskaben brød frem og idet den foreslog fremskridtsvenlige former for social organisering, så er denne ægte oprigtighed modnet nu og den har fået identitet og bevidsthed om sine begrænsninger og muligheder.

Humanismen tager udgangspunkt i den menneskelige eksistens og ikke i teorier, som forklarer verdens virkelighed forud for det menneskelige liv. Humanismen accepterer ikke de tidligere filosofiers forklaringer, i den forstand, at det skulle være nødvendigt med en metafysik, en sociologi eller en historiologi for at redegøre for den menneskelige eksistens. Tværtimod er det kun med udgangspunkt i den menneskelige eksistens, konkret og levend, at man kan danne sig et videnskabeligt syn på verden.

Hverken videnskaber uden eksistentielt grundlag eller overtroen om en formodet menneskelig natur, som betinger imod det gode eller det onde, kan tilfredsstillende den moderne humanisme.

Godt, hvad er hovedpunkterne for humanismen med hensyn til det sociale?

De er følgende

1. Den verden, man fødes i, er en social verden, der består af menneskelige hensigter.
2. Det er kun de sociale relationer i verden, der har hensigt. Det naturlige kan blive "menneskeliggjort", gjort hensigtsfuldt. Selvfølgelig er det sociale agent og patient for menneskeliggørelse, for mening.
3. Den menneskelige eksistens er frihed for såvidt den kan bekræfte eller fornægte verden. Den menneskelige tilsigtethed tillader at bekræfte eller fornægte betingelser, og er derfor ikke en simpel "genspejling" af disse betingelser.
4. Det sociale er historie. På denne måde er mennesket social og personlig historie og ikke menneskelig "natur". Naturen indvirker kun på menneskets krop og ikke på tilsigtetheden, som er det, der definerer det menneskelige.

5. Det er fra friheden mennesket vælger at acceptere eller fornægte de sociale betingelser, det bliver født, udviklet og dør under. Ingen kan eksistere uden at konfronteres med de sociale betingelser, man lever i, og ingen kan undgå at vælge mellem dem. Ikke at vælge mellem betingelserne er også et valg. Resultaterne af valget hverken bekræfter eller annullerer dette faktum.

6. Det er i konfrontationen med de sociale betingelser, at der opstår en historisk fornemmelse, der erkendes som det foregående og det efterfølgende til ens egen eksistens. Således er den sociale aktivitet en stadig bedømmelse af historien og en forpligtelse med en fremtid, der går ud over den personlige død.

7. Den menneskelige eksistens udvikles mellem de modsætninger, som de historiske betingelser påfører det sociale og det personlige. Disse betingelser er uundgåelige, men af dem fremgår ingen slags historisk nødvendighed.

8. Modsætningen har sammenhæng med det personlige i registreringen af lidelse. Derfor, overfor modstridende sociale betingelser, identificerer hvert enkelt menneske sin lidelse med den lidelse, som opleves af mængder af mennesker, der er underlagt samme betingelser.

9. Den sociale modsætning er et produkt af volden. Denne vold manifesterer sig som den handling af, at nedsænke mennesket eller en mængde mennesker til naturens verden ved at fratage dem tilsigtheden (og derfor friheden).

10. De forskellige former for vold (fysisk, økonomisk, racemæssig og religiøs) er udtryk for fornægtelsen af det menneskelige i den anden.

11. Tilegnelsen af den sociale helhed, eller af en del af den samme, er vold, og er grundlag for modsætningen og lidelsen.

12. Den personlige og sociale lidelse kan kun overvindes ved omdannelsen af de illegale og voldelige faktorer som har skabt modsætningen i verden. Denne kamp for at overvinde lidelsen, giver sammenhæng til den historiske proces og giver mennesket mening, fordi den bekræfter dets tilsigtheden, nægtet af andre.

13. Kampen for (den naturlige og sociale) verdens menneskeliggørelse, ophobes og udvikler sig i sine resultater som fremskridt. Dette fremskridt åbner vej for intentionaliteten, i overvindelsen af lidelsen og smerten.

Humanismen knytter sig til en beskrivende og fortolkende metodologi, der som udgangspunkt for sin videre udvikling har refleksionen over eksistensens umiddelbarhed. I denne forstand stræber den efter at være en sandt videnskabelig metodologi. På den anden side søger den i de sociale aktiviteter at opnå sine krav gennem ikke-voldens metodologi.

Tilsynekomsten af Det Humanistiske Parti er ikke en mærkværdig hændelse; men snarere det nødvendige svar til krisen af stigende social umenneskeliggørelse.

At organisere partiet i hvert land vil uden tvivl være en særlig opgave for hvert land, men altid i tema med de generelle mål for at menneskeliggøre verden.